

Pozor! Desno glej!

Pst! Tiho, otroci!« je opomnila stara muca. »Zdi se mi, da nekdo prihaja... Aha! Pes. Pa to ni naš modri Turin. To je sosedov sitnež, bevskar, tisti Sultan. In misli, da bomo prasnile kar vrh kozolca zavoljo njega. Kajpak! Moramo mu pokazati, po čem so pri nas gobe. Zdaj, otroci, vsaka na svoje mesto! Ti, Belica, na kad, ti Črnušica, pa za kad. No, ti pa lahko ostaneš kar doma. Zdaj pa, kadar misli, naj le pride! Če ne bo šlo gladko, bom že jaz našla primeren trenutek, pa bom zbežala. Prismojeni Sultan bo mislil, da se ga bojim, pa jo bo navrl za menoj. Ve druge se pa tačas skrijte. Zdaj pa: Pozor! Vsaka: Desno glej! Sultan je že — —«

Vsa mačja družina se je postavila v obrambni stan. Nobeno oko ni več trenilo, vsa mačja pozornost je veljala le Sultanu, ki se je bližal s srditim grčanjem. Bedak si je domišljjal, da se ves svet boji, če on grmi.

Kmalu uvidi, da ne pojde gladko. Skuša, da pride mačkam za hrbet. Muce se pa pozorno obračajo, krive hrbte, otesajo repe, pihajo in dvigajo kremplje.

Zdaj pa — oj zmage sijajne! — stara muca zbeži. Sultan za njo — že sta skoraj skupaj.

A mačka — vrrrrsk! — kvišku po deblu stare tepke, in kakor bi trenil, že čepi med rogovilami. Z brezmejnim zaničevanjem gleda dol na Sultana. Sultan pa srdito skače, cvili, laja in grči. Vse nič ne pomaga.

Pa saj so mačke še drugod! Hajdi nad one pri kadi! Res jo ubere Sultan do mačje palače. Išče in

išče, pa nobene nikjer! S tem večjim srdom spet plane k drevesu, da se znoži nad staro mačko.

Ves hripav je že od samega lajanja. A kdo se zmeni zanj? Nejevoljen se potuhne Sultan, kakor da nič ni bilo, in gre proti domu. A stara muca — ne bodi lena! — puhne z drevesa, pa sultanu na hrbet, pa

ostre kremplje v njegov kožuh. Ali je cvilil, mrcina pasja! Niti s tem se ni znebil napadalke, da se je zavalil na hrbet in otepal z vsemi štirimi. Ko se je zdelo mački došti, je dejala »ph!«, pa spet hušknila na tepko.

Dolgo časa je potem ležal Sultan pred svojo kolibo in celil rane, ki jih je dobil v tem boju.

Muca je pa stopila zvečer še na lov in prinesla svojim mladim okrepčila, da bi jim prestani strah ne škodoval preveč.

»Mucike, mucike,« jih je začela klicati, »ajdite sem. Gotovo ste že lačne?«

»Mav!« se je glasil odgovor.

»Ali smo jo pokazale Sultanu! Današnji dan si bo gotovo zapomnil za dolgo časa.«

»Mav!«

»Ali ste se zelo bale?«

»Mav!«

»Nič se vam ni treba nikoli bati, dokler imate na nogah tako ostre kremplje. Ali ste si zapomnile?«

»Mav!«

»Uh, saj pravim no! Otročad neumna! Dobro si morate zapomniti. Ali si boste?«

»Mav!«

»Če pa samó toliko, vas bo že nevarnost sama izučila.«

Muca je odšla v šupo, pogledat, kako je tam z javno varnostjo, mačice so se šle pa igrat.

